

Sygn. akt II CZ 80/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący)

SSN Jan Górowski

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w U.

przeciwko Gminie U.

o ustalenie wysokości opłaty rocznej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 lipca 2016 r.,

zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 29 maja 2015 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. skargę kasacyjną powódki jako nieopłaconą wskazując, że opłata od skargi nie wpłynęła w określonym terminie mimo oddalenia wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych i prawidłowego doręczenia pełnomocnikowi powódki wezwania do jej uiszczenia.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powódka zarzuciła naruszenie art. 103 u.k.s.c. w zw. z art. 398⁶ § 2 k.p.c. oraz art. 103 u.k.s.c. i wniosła na podstawie art. 380 w zw. z art. 398²¹ § 2 k.p.c. o dokonanie kontroli postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 13 kwietnia 2015 r. w przedmiocie odmowy zwolnienia od kosztów sądowych oraz o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W zakresie obowiązku uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej w sprawie ma zastosowanie art. 112 ust. 3 u.k.s.c., zgodnie z którym w przypadku, gdy pismo podlegające opłacie stałej lub stosunkowej zostało wniesione przez radcę prawnego i wniosek strony o zwolnienie od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych został oddalony, tygodniowy termin do opłacenia pisma biegnie od dnia doręczenia postanowienia, co oznacza, że wyłączona została zasada przeprowadzenia procedury naprawczej braku formalnego pisma nieopłaconego (art. 130 § 1 k.p.c. i art. 112 ust. 2 u.k.s.c.). Zbędne więc było wezwanie pełnomocnika skarżącej do uiszczenia opłaty po odmowie zwolnienia od kosztów sądowych.

Skarżąca nie twierdzi, że opłaciła opłatę od skargi kasacyjnej w terminie wskazanym w art. 112 ust. 3 u.k.s.c., a jedynie kwestionuje prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji w przedmiocie odmowy zwolnienia od opłaty od skargi kasacyjnej. Zakwestionowane postanowienie, jako niezaskarżalne, wobec zgłoszenia wniosku na podstawie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c., podlega kontroli Sądu Najwyższego w niniejszym postępowaniu zażaleniowym. Ocena zaistnienia przesłanek zawartych w art. 103 u.k.s.c. wymaga analizy możliwości finansowych w strony w odniesieniu do wysokości należnej opłaty. Chociaż nie ulega wątpliwości, że z uwagi na wartość przedmiotu

zaskarżenia opłata jest wysoka, to stanowisko Sądu Apelacyjnego należy uznać za trafne. Brak dostatecznych środków na uiszczenie kosztów sądowych oznacza bowiem trwały brak możliwości ich uzyskania przez osobę prawną, a ciężar wykazania tej okoliczności spoczywa na stronie. Skarżąca w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie powoływała się na aktualne dokumenty obrazujące sytuację finansową powódki w dacie złożenia skargi kasacyjnej, lecz na dokumenty sprzed dwóch i trzech lat, a w rezultacie nie wykazała jaki jest jej stan finansowy. Z twierdzeń zażalenia, nie popartych żadnymi dowodami wynika, że ma ona duże zobowiązania, ale brak jest jakichkolwiek danych o osiągniętych dochodach i pozostających w jej dyspozycji środkach finansowych.

Brak podstaw do zakwestionowania prawidłowości postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 13 kwietnia 2015 r. w świetle art. 103 u.k.s.c., wobec nie powołania innych zarzutów naruszenia przepisów postępowania, czyni niezasadnym zarzut naruszenia art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

kc

jw